

[Patursson.]

trekvarter århundrede har de færøske fiskere kæmpet mod fremmedes rovfiskeri i de hjemlige farvande, og siden 1952 har denne håbløse situation omtrent hvert eneste år været til behandling i lagtinget. I 1964 fik vi en delvis udvidelse, nemlig til 12 sømil. Som følge af denne udvidelse er der sket en, jeg vil næsten sige opblomstring i færøsk økonomi. Imidlertid viste det sig snart, at denne udvidelse var ganske utilstrækkelig, og endelig den 6. august i år fattede lagtinget beslutningen om udvidelsen til de 200 sømil.

Ved flere lejligheder her i folkettingen har jeg omtalt denne sag, og jeg skal hverken gentage mig selv eller føje noget nyt til. Det altafgørende er, at lovforslaget vedtages, og at vi fra den 1. januar 1977 får en 200 sømils fiskerigrænse. Det er vigtigt, som statsministeren udtaler i sin skriftlige fremsættelse, at det vil være en alvorlig situation for fiskebestandene, såfremt den internationale fiskerflåde, som bliver udelukket andre steder, frit vil kunne søge til de færøske farvande. Jeg vil bare tilføje, at denne frihed har fremmede haft i hvert fald fra århundredets begyndelse. I al den tid har fremmede fiskere frit kunnet luge fiskebestandene ved Færøerne til umådeligt tab for det færøske samfund. Denne grænseudvidelse skulle derfor være foretaget for længst. Nu skal der endelig gøres en ende på disse ganske uholdbare forhold; jeg må bare sige: bedre sent end aldrig.

Jeg kan ligesom statsministeren anbefale forslaget til velvillig og hurtig behandling her i tinget. Det er et længe næret og stadig voksende færøsk krav, der nu står over for sin endelige opfyldelse, og jeg er overbevist om, at den 1. januar 1977 vil blive en af de store mærkedage i Færøernes historie.

Til slut kan jeg oplyse, at det færøske landstyre for ganske nylig har anskaffet et nyt inspektionsskib og på land har oprettet en inspektions- og redningstjeneste. Det, man nu bl. a. venter på, er, at den færøske inspektionstjeneste får tildelt politimyndighed. Det har den nemlig ikke endnu, men en sådan politimyndighed er jo ganske nødvendig for en effektiv inspektionstjeneste. Jeg kan således oplyse, at det omtalte færøske inspektionsskib for ganske nylig påtraf en engelsk trawler på ulovligt fiskeri i færøske farvande, men måtte lade den sejle på grund af manglende myndighed til arrestation. Dette er jo ganske uholdbart, og det vil derfor være påkrævet, at den færøske

inspektionstjeneste hurtigst muligt får den omtalte politimyndighed. Dette spørgsmål må også kunne løses inden den 1. januar 1977.

Berglund (Grønl.):

Jeg vil udtrykke min glæde over, at vi ved dette lovforslag er kommet nærmere en opfyldelse af et af grønlandernes største ønsker, som har været udtalt flere gange i adskillige år.

Det er vist nødvendigt at understrege, hvor nødvendigt det er for os grønlandere, at fiskeriterritoriet udvides. Som også hr. Hilmar Baunsgaard sagde, er det jo den eneste betydelige fiskeplads i Nordatlanten, som endnu er åben, når andre lande udvider deres fiskeriterritorium. Dermed er der stor risiko for, at de fiskere, der fisker på andre landes fiskeriterritorier, flytter over til grønlandske farvande, og dermed er fiskebestanden i alvorlig fare for overfiskning. Det ville resultere i færre råstoffer til grønlandske produktionsanlæg, hvad der ville betyde større underskud, som skal dækkes af statskassen.

I sin skriftlige fremsættelse udtaler statsministeren, at det er uomgængelig nødvendigt at imødekomme landsrådets henstilling om at gennemføre en udvidelse af fiskerigrænsen til 200 sømil ikke senere end den 1. januar 1977. Denne udvidelse af fiskeriterritoriet forudsætter forhandlinger med de lande, hvis fiskerierinteresser berøres. Statsministeren nævner i sin skriftlige fremsættelse, at disse forhandlinger føres på fællesskabsplan, og forhandlingerne forventes afsluttet i løbet af 1977. Derfor vil jeg gerne spørge statsministeren, hvilke konsekvenser uafsluttede forhandlinger ville have for en udvidelse af det grønlandske fiskeriterritorium den 1. januar 1977, og hvilke ordninger vi kan forvente med de lande, hvis fiskerierinteresser berøres.

I lovforslagets § 1, stk. 1, står som sidste sætning: »Udvidelsen kan ske for ét farvandsområde ad gangen.« Derfor vil jeg spørge statsministeren, om regeringen agter at rette sig efter Canadas udvidelse, hvad Vestgrønland angår. Hvis dette er tilfældet, vil jeg påpege, at Canadas udvidelse har ICNAF-område nul som nordgrænse, det vil sige ud for Holsteinsborg, hvorved rejfelterne nord for denne grænse stadig væk vil være ubeskyttet. Derfor vil jeg anmode regeringen om at arbejde for, at grænsen for udvidelsen af fiskeriterritoriet ud for Vestgrønland går op til 75° nordlig bredde, det vil sige op til Melville Bugten.